

Inhoud

- 7 Het lelijke jonge eendje
- 17 De kleine zeemeermin
- 31 De standvastige tinnen soldaat
- 39 Het meisje met de zwavelstokjes
- 45 De prinses op de erwt
- 51 De rode schoentjes
- 59 De wilde zwanen
- 73 De reiskameraad
- 85 De tondeldoos
- 99 De kleren van de keizer
- 107 Grote Klaas en Kleine Klaas
- 119 De varkenshoeder
- 129 Wat vader doet is altijd goed

Het lelijke jonge eendje

ER WAS EENS een eend die op een goede morgen zat te broeden op zeven eieren. Het eigenaardige was dat één ei groter was dan de andere zes. Ach, dacht de eend, we zien wel wat daaruit komt.

Na een tijdje broeden was ze de trotse moeder van zes geelbruine pulletjes. Maar dat ene grote ei, dat was nog niet uitgekomen.

Wat krijgen we nou? dacht moeder eend. Zou het wel goed zijn? En terwijl de zes pulletjes over elkaar heen buitelden in het gras en de grootste pret hadden, rolde ze het laatste ei nog een keer om en ging er weer bovenop zitten.

Een deftige eend kwam langs gezwommen. 'Ik hoorde dat je op een vreemd ei broedt,' zei ze. 'Mij is zoiets ook eens overkomen, mag ik het eens zien?'

De moedereend stond op van het nest en na enig loeren zei de deftige eend: 'Ja hoor, net wat ik dacht, het is een kalkoenenei. Daar krijg je de grootste ellende mee. Kalkoenen kunnen namelijk niet zwemmen. Stop maar met broeden, dat is mijn advies.' En weg zwom ze.

De moedereend dacht: Ach, ik zit hier al zo lang, ik kan best nog een dag of twee.

Toen bewoog er iets onder haar... En even later stak een pulletje zijn kop naar buiten. Het was niet bruin en geel zoals de andere kleintjes, maar grijs, en het was ook nog eens een stuk groter dan de andere.

‘O jee,’ bromde de moeder, ‘zou het toch een kalkoenkuiken zijn? Nou, daar komen we snel genoeg achter.’

Ze stapte het nest uit en gleed het water in. De zes geelbruine pulletjes plonsden haar luid lachend achterna. Toen het de beurt was van het grote grijze kuiken, lette de moeder eend goed op. Het kuiken aarzelde even en gleed toen net zo soepel het water in als zijn broertjes en zusjes. Het gebruikte zijn beentjes precies zoals het moest.

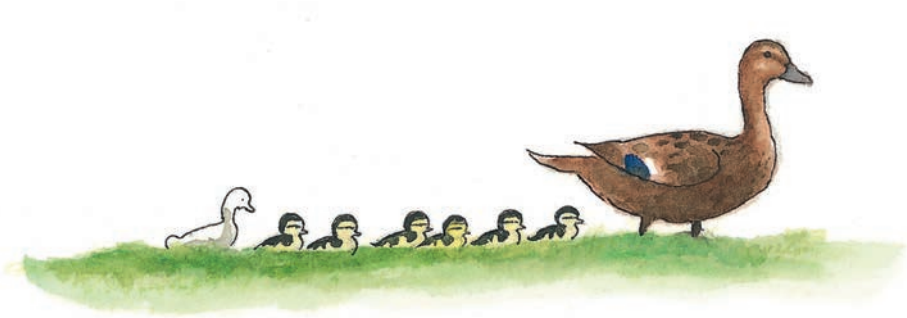
‘Gelukkig, geen kalkoen dus,’ zuchtte de moedereend opgelucht. ‘Wie weet trekt het bij.’ En vrolijk zwom ze verder de plas op, met zeven pulletjes achter zich aan.

Daar op die plas wemelde het van de eenden. En allemaal keken ze naar dat ene eendje dat er zo eigenaardig uitzag. ‘Wat is hij lelijk,’ smiespelden ze tegen elkaar. ‘En ze zeggen dat zijn ei er ook al zo raar uitzag.’

Jaja, dacht de moedereend bij zichzelf, als je er een beetje anders uitziet ben je meteen ook lelijk. Aan me hoela! En met opgeheven kop zwom ze verder.

Maar iedereen deed gemeen tegen het rare eendje. Ze pikten op zijn kopje en zijn ruggetje, en beten hem in zijn pootjes en vleugeltjes, terwijl ze nare dingen riepen en hem uitlachten.

HET LELIJKE JONGE EENDJE

De moedereend riep dat ze moesten ophouden en dat hij helemaal niet zo lelijk was, maar veel hielp het niet. Pas tegen de middag, toen bijna iedereen een dutje deed, werd het rustiger op de plas. Het vreemde eendje huilde zachtjes voor zich uit en de moeder dacht: Het huilt ook anders, maar wie weet trekt het nog bij.

Maar het trok niet bij. Integendeel, het eendje werd steeds lelijker. En het groeide ook nog harder dan de andere pulletjes. Het was veel sterker en groter, en het was er steeds als de kippen bij als er iets te eten viel. De moedereend zag dat en ze voelde zich met de dag ongemakkelijker.

Na een paar dagen nam ze een besluit. 'Dit gaat zo niet langer,' zei ze tegen het vreemde eendje, 'de anderen krijgen niet genoeg te eten met jou in de buurt. Het is beter dat je je eigen weg zoekt.' Ze duwde hem weg, draaide zich om en zwom snel de andere kant op, met alle andere pulletjes achter zich aan. Het lelijke eendje begreep er niets van en zwom erachteraan.

HET LELIJKE JONGE EENDJE

Dat was duidelijk niet de bedoeling. Zijn moeder zette haar veren op, siste: 'Weg jij!' en beet hem in zijn rug. Au!

Beduusd keek het lelijke jonge eendje zijn moeder, broertjes en zusjes na, tot ze achter het riet verdwenen. Dat is wat, hoor, als je eigen moeder je in je rug bijt en je niet meer hebben wil!

Het was nu heel stil in de vijver. De zon stond hoog aan de hemel. Wat nu? Waar moest hij heen? Hij kende verder niemand. Hij klom op de kant en bekeek zichzelf in het water.